

Sygn. akt V CSK 232/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa R. Ł.  
przeciwko Powiatowi N. - Zarząd Dróg Powiatowych w N.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy  
tysiące sześćset) złotych, tytułem kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się do istotnego zagadnienia prawnego oraz wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, niemniej nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, a tym samym nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008r., I UK 283/07;

z dnia 13 czerwca 2008r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia takiej argumentacji. Przede wszystkim jednak kwestia do kiedy należy przedłożyć inwestorowi umowę z podwykonawcą, w sprawie nie miała znaczenia, wobec wiążącego Sąd Najwyższy ustalenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), że choć to nastąpiło w toku realizacji inwestycji, spotkało się z reakcją pozwanej. Inwestor bowiem w piśmie z dnia 9 września 2010 r. poinformował powoda, że nie wyraża zgody na jego udział w przebudowie drogi powiatowej nr [...] w charakterze podwykonawcy.

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Skarżący w skardze kasacyjnej nie sformułował zagadnienia prawnego w sposób wyżej zasygnalizowany, skoro postawił pytanie „czy w świetle art. 647<sup>1</sup> § 2 k.c. obowiązek przedstawienia inwestorowi umowy z podwykonawcą jest spełniony również w razie przedstawienia stosownej dokumentacji przez samego podwykonawcę”. Problem ten także nie ma znaczenia, w świetle dokonanych ustaleń dla rozstrzygnięcia sprawy. Wynika z nich, że powód przez długi czas, w czasie realizacji inwestycji występował jako przedstawiciel głównego wykonawcy firmy „I.” i nie ujawniał się jako podwykonawca. Gdy się natomiast ujawnił

w sierpniu 2010 r., pozwana już w piśmie z dnia 9 września 2010 r. zgłosiła sprzeciw.

Trzecia podniesiona kwestia tj. czy stosunek umowny istniejący pomiędzy stroną pozwaną a osobą trzecią (generalnym wykonawcą) wyłącza obowiązek zwrotu przez wzbogaconego nienależnego świadczenia, także nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący przeoczył, że w ramach podstawy faktycznej na jakiej zostało oparte powództwo nie podniósł twierdzeń, które mogłyby uzasadniać tę podstawę prawną. Dopiero ujawnił je w piśmie złożonym w toku postępowania apelacyjnego z dnia 7 listopada 2012 r. Była to więc w istocie niedopuszczalna w postępowaniu apelacyjnym zmiana powództwa (por. art. 383 k.p.c., a także wyrok Sadu najwyższego z dnia 3 października 2000 r., I CKN 1120/98, OSNC 2001, nr 3, poz. 44). Poza tym, z ustaleń wynika, że brak podstaw do oceny, jakoby pozwany został wzbogacony w jakimkolwiek stopniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> §2 k.p.c.)

aw

es